

imod den Tilrettevisning. Ministeren mente at ville give mig, fordi jeg havde benyttet Ordet „vanartet“.

Til Slutning vil jeg gerne rette en Henstilling til den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Anledning af det forelagte Radioforslag. Saa vidt jeg husker, skal der efter Forslaget nedsættes et Udvalg paa 39 Medlemmer. Jeg ved ikke, fra hvilke Kredse disse skal udpeges, men jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister, at der ogsaa i dette Udvalg kommer et Medlem fra kirkelig Side. Kirken har jo i høj Grad taget Radioen i sin Tjeneste, og der er ingen Tvivl om — det har jeg en Følelse af efter den Modtagelse, dette Arbejde hidtil har fundet —, at man staar overfor en Udvidelse. Det er sikkert en Sag, der har den allerstørste Fremtid for sig, vi staar overfor en Udvikling baade paa det ene og paa det andet Omraade, og naar der efter Forslaget skal udpeges 39 Medlemmer, synes jeg ogsaa nok, der maa kunne blive Plads for et Medlem fra den Side, jeg her har peget paa.

C. O. Pedersen: Ogsaa jeg vil begynde med at rette en Tak til den højtærede Justitsminister for Tilsagnet om at gøre et Forsøg paa at bevare Søndre Landsret i vor Nærhed. Da jeg forleden Aften hørte Formanden for det konservative Folkeparti (Pürschel) tale her, kom jeg til at tænke paa, at man behøver ikke just at advare imod, at en Ting skal tabes, saa længe man overhovedet ikke har faaet denne Ting, og nu maa jeg maaske henstille til det ærede Medlem, der lige forlod Talerstolen, saa vidt muligt at gøre sin Indflydelse gældende indenfor det konservative Folkeparti, for naar Formanden her paa Partiets Vegne udtaler sig imod Søndre Landsrets Forbliven, hvor den er, skønner jeg nok, at denne Modstand maa være ret betydelig indenfor Partiet. Jeg haaber imidlertid, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt maa have Held til at virke indenfor sit Parti, saaledes at vi i Fællesskab med Justitsministeren maa kunne gennemføre den Ordning, der utvivlsomt er i Overensstemmelse med den sønderjydske Befolknings Ønsker, og som utvivlsomt maa betragtes som en Opfyldelse af et af de Løfter, der blev givet ved Genforeningen.

Da jeg havde Ordet første Gang, henvendte jeg en Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister gaaende ud paa, at jeg ønskede, naar Ministeren havde talt, at gøre nogle Bemærkninger vedrørende den tyske Toldlov. Efter at mit Partis Ordfører forleden Dag grundigt har ud-

dybet dette Spørgsmaal, finder jeg imidlertid ingen Anledning til dette, fordi jeg fuldt ud kan tiltræde de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde, og fordi jeg i øvrigt hylder det Synspunkt, at Toldforhandlinger føres med størst Held, naar der ikke gaar alt for megen offentlig Tale forud. Jeg haaber i øvrigt, det maa lykkes Regeringen at føre disse Forhandlinger til en for vort Landbrug gunstig Afslutning.

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til den højtærede Finansminister. Jeg rejste, da jeg første Gang havde Ordet, Spørgsmaalet om Virkningen af Ejendomsskyldens Forhøjelse overfor Formueskatten, Arveskatten og Stempelafgiften. Den højtærede Minister har behandlet dette Spørgsmaal ud fra et almindeligt Synspunkt, idet han siger som saa: Naar der sker en Forhøjelse af Ejendomsskylden, faar den af sig selv Virkning for Formueskatten og de andre Skatter. Det kan naturligvis være rigtigt nok, naar Talen er om Enkeltmand, men det, der her er sket, er jo en fuldstændig Forskydning af Skattegrundlaget her i Landet; og derfor gælder den højtærede Finansministers Betragtninger efter min Opfattelse ikke i dette Tilfælde. Man maa huske paa, at saa længe der overhovedet har eksisteret en dansk Rigsdag, har ingen her i Rigsdagen tænkt sig Muligheden af, at der kunde indtræde et Tilfælde som det i Aar, at over en Trediedel af Landet har faaet forhøjet Ejendomsskyld, og at der som Følge deraf er kommet en Forskydning i Skattegrundlaget. Man har tænkt sig Muligheden af, at Enkeltmand, den enkelte Kommune kunde faa det, men her er det hele Amter, det drejer sig om. Jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, at der ikke kunde rettes Bebrejdelse mod nogen i denne Sag. Der kan efter min Opfattelse ikke rettes nogen Bebrejdelse mod Over-Skyldraadet, fordi det har forhøjet Ansættelserne; for det var dets Pligt. Men man kan rette Bebrejdelse imod det, fordi det ikke har sendt Meddelelse om disse Forhøjelser samtidig. Heller ikke kan man rette nogen Bebrejdelse imod Landsoverskatteraadet lige saa lidt som mod Finansministeriet, idet ganske simpelt ingen har tænkt sig, at en saadan Situation vilde indtræde. Men jeg holder nu det almindelige ude og holder mig til den Kendsgerning, jeg pegede paa: at denne Forhøjelse af Formueskatten, som bliver en Følge af Ejendomsskyldens Forhøjelse, i Aar kun kommer til at faa Virkning i fem Scgne i det hele Land; medens man har faaet For-